

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. spalio 21 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Direktyva 2010/13/ES — Sąvokos „programa“ ir „audiovizualinės žiniasklaidos paslauga“ — Pagrindinio audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos tikslo nustatymas — Paslaugos panašumas į televizijos programas — Trumpų vaizdo įrašų įdėjimas į laikraščio interneto svetainės skyrių“

Byloje C-347/14

dėl *Verwaltungsgerichtshof* (Administracinis teismas, Austrija) 2014 m. birželio 26 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2014 m. liepos 18 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

New Media Online GmbH

prieš

Bundeskommunikationssenat

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė R. Silva de Lapuerta, einanti antrosios kolegijos pirmininko pareigas, Teismo pirmininkas K. Lenaerts (pranešėjas), teisėjai J. L. da Cruz Vilaça, A. Arabadžiev ir J.-C. Bonichot,

generalinis advokatas M. Szpunar,

posėdžio sekretorius M.-A. Gaudissart, skyriaus vadovas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. balandžio 22 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *New Media Online GmbH*, atstovaujamos *Rechtsanwältin* M. Hetzenauer,

— Švedijos vyriausybės, atstovaujamos A. Falk ir N. Otte Widgren,

— Europos Komisijos, atstovaujamos G. Braun ir A. Marcoulli,

susipažinęs su 2015 m. liepos 1 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: vokiečių.

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2010 m. kovo 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2010/13/ES dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų tam tikrų nuostatų, susijusių su audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų teikimu, derinimo (Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyva) (OL L 95, p. 1) 1 straipsnio 1 dalies a punkto i papunkčio ir b punkto išaiškinimu.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *New Media Online GmbH*, įsteigtos Insbruke (Austrija), ir *Bundeskommunikationssenat* ginčą dėl *Kommunikationsbehörde Austria* (Austrijos ryšių reguliavimo tarnyba) sprendimo dalį pareiškėjos pagrindinėje byloje teikiamų paslaugų kvalifikuoti kaip „užsakomąją audiovizualinės žiniasklaidos paslaugą“ ir todėl taikyti jai atitinkamuose teisės aktuose numatytą pareigą pranešti.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 Direktyvos 2010/13 10, 11, 21, 22, 24 ir 28 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:
 - „(10) Tradicinės audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos, pvz., televizija, ir naujos užsakomosios audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos, yra svarbus įsidarbinimo šaltinis Sąjungoje, ypač mažose ir vidutinėse įmonėse, ir jos skatina ekonomikos augimą bei investicijas. Atsižvelgiant į lygiaverčių sąlygų ir veiksmingos Europos audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų rinkos svarbą, turėtų būti laikomasi pagrindinių vidaus rinkos principų, pvz., laisvos konkurencijos ir vienodų sąlygų sudarymo, kad būtų užtikrintas audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų rinkų skaidrumas ir nuspėjamumas bei kad nebūtų sudaryta didelių kliūčių į jas patekti.
 - (11) Siekiant išvengti konkurencijos iškraipymo, padidinti teisinį tikrumą, padėti užbaigti vidaus rinkos kūrimą bei sudaryti sąlygas bendros informacinės erdvės atsiradimui, būtina visoms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms – tiek televizijos programų transliavimo (t. y. linijinėms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms), tiek užsakomosioms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms (t. y. nelinijinėms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms) – taikyti bent pagrindines suderintas taisykles.
- <...>
- (21) Šioje direktyvoje audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų sąvokos apibrėžtis turėtų apimti tik tas audiovizualinės žiniasklaidos paslaugas – televizijos transliavimo ar užsakomąsias, – kurios yra masinio informavimo pobūdžio, t. y. tas, kurios skirtos didelei plačiosios visuomenės daliai arba kurios galėtų turėti akivaizdų poveikį jai. Jos taikymo sritis turėtų būti apribota Sutartyje dėl Europos Sąjungos veikimo apibrėžtomis paslaugomis ir todėl turėtų apimti visų formų ekonominę veiklą, įskaitant viešųjų paslaugų įmones, bet neturėtų apimti veiklos, kuri visų pirma yra ne ekonominio pobūdžio ir kuri nekonkuruoja su televizijos programų transliavimu, pavyzdžiui, asmeninių tinklaviečių ir paslaugų, kurias sudaro privačių naudotojų sukurto audiovizualinio turinio, skirto dalintis ir keistis informacija bendrų interesų bendruomenėse, teikimo arba platinimo.
 - (22) Šioje direktyvoje audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų sąvokos apibrėžtis turėtų apimti masinio informavimo priemones, skirtas plačiosios visuomenės informavimui, pramogoms ir švietimui, bei komercinius audiovizualinius pranešimus, tačiau neturėtų apimti jokių asmeninės korespondencijos formų, pavyzdžiui, ribotam adresatų skaičiui siunčiamų elektroninių laiškų. Ta

sąvokos apibrėžtis taip pat neturėtų apimti jokių paslaugų, kurių pagrindinis tikslas nėra teikti programas, t. y. kuriose bet koks audiovizualinis turinys yra tik šalutinis, o ne pagrindinis tikslas teikiant paslaugą. Pavyzdžiui, tai gali būti tinklavietės, turinčios audiovizualinių elementų, kurių funkcija – tik pagalbinė, pavyzdžiui, animacinių grafikos elementų, trumpų reklaminių skelbimų ar informacijos, susijusios su produktu ar kitokia nei audiovizualine paslauga. Dėl šių priežasčių ši direktyva taip pat neturėtų būti taikoma sėkmės žaidimams, kuriuose statoma pinigų suma, įskaitant loterijas bei lažybas ir kitas azartinių lošimų paslaugų formas, taip pat prijungties režimo žaidimams ir paieškos programoms, išskyrus laidas, skirtas azartiniams lošimams ar sėkmės žaidimams.

<...>

(24) Užsakomosioms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms būdinga, kad jos yra „panašios į televiziją“, t. y. jos, kaip ir televizijos programos, konkuruoja dėl tos pačios auditorijos, o dėl šių paslaugų pobūdžio bei prieigos prie jų būdų naudotojas pagrįstai tikėtusi šia direktyva reglamentuojamos apsaugos. Atsižvelgiant į tai ir siekiant užkirsti kelią skirtumams laisvo judėjimo ir konkurencijos srityse, „programos“ koncepcija turėtų būti aiškinama dinamiškai, atsižvelgiant į televizijos programų transliavimo pokyčius.

<...>

(28) Ši direktyva neturėtų būti taikoma elektroninėms laikraščių ir žurnalų versijoms.“

4 Direktyvos 2010/13 1 straipsnio „Sąvokų apibrėžtys“ 1 dalyje nustatyta:

„Šioje direktyvoje vartojamos šios sąvokų apibrėžtys:

a) audiovizualinės žiniasklaidos paslauga:

i) paslauga, apibrėžta Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 56 ir 57 straipsniuose, už kurią redakcinę atsakomybę prisiima žiniasklaidos paslaugų teikėjas ir kurios pagrindinis tikslas – informavimo, pramogų ar švietimo tikslais teikti programas plačiajai visuomenei elektroninių ryšių tinklais, kaip apibrėžta Direktyvos 2002/21/EB 2 straipsnio a punkte. Tokia audiovizualinės žiniasklaidos paslauga – tai televizijos programų transliavimas, kaip apibrėžta šios dalies e punkte, arba užsakomosios audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos, kaip apibrėžta šios dalies g punkte;

ii) komercinis audiovizualinis pranešimas:

b) „programa“ – vaizdų, perteikiančių judesį, lydimą arba nelydimą garso, visuma, sudaranti atskirą vienetą žiniasklaidos paslaugų teikėjo nustatyta tvarkaraštyje arba kataloge, kurių forma bei turinys prilygsta televizijos programų formai ir turiniui. Pavyzdžiui, tokios programos apima pilnametražius vaidybinius filmus, sporto renginius, situacijų komedijas, dokumentinius filmus, programas vaikams ir originalius dramos kūrinius;

<...>

g) „užsakomoji audiovizualinės žiniasklaidos paslauga“ (t. y. nelinijinė audiovizualinės žiniasklaidos paslauga) – audiovizualinės žiniasklaidos paslauga, kurią teikia žiniasklaidos paslaugų teikėjas, skirta žiūrėti programas naudotojo pasirinktu laiku ir jo individualiu prašymu pagal žiniasklaidos paslaugų teikėjo siūlomą programų katalogą;

<...>“

Austrijos teisė

- 5 Pagrindinės bylos aplinkybėms taikytinos redakcijos Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų įstatymo (*Audiovisuelle Mediendienste-Gesetz, BGBl. I, 84/2001*, toliau – AMD-G) 2 straipsnyje „Apibrėžtys“ nustatyta:

„Šiame įstatyme:

<...>

- 3) „audiovizualinės žiniasklaidos paslauga“ – SESV 56 ir 57 straipsniuose apibrėžta paslauga, už kurią redakcinę atsakomybę prisiima žiniasklaidos paslaugų teikėjas ir kurios pagrindinis tikslas – informavimo, pramogų ar švietimo tikslais teikti programas plačiai visuomenei elektroninių ryšių tinklais [2003 m. Telekomunikacijų įstatymo (*Telekommunikationsgesetz*) 3 straipsnio 11 punktas]. Ji apima televizijos programų transliavimą ir užsakomosios audiovizualinės žiniasklaidos paslaugas,
- 4) „užsakomoji audiovizualinės žiniasklaidos paslauga“ – audiovizualinės žiniasklaidos paslauga, kurią teikia žiniasklaidos paslaugų teikėjas, skirta tam, kad būtų galima žiūrėti programas naudotojo pasirinktu laiku ir jo individualiu prašymu pagal žiniasklaidos paslaugų teikėjo siūlomą programų katalogą (užsakomoji paslauga),

<...>“

- 6 AMD-G 9 straipsnio „Paslaugos, apie kurias būtina pranešti“ 1 dalyje numatyta:

„Televizijos transliuotojai, jei jie neprivalo gauti licencijos pagal 3 straipsnio 1 dalį, ir užsakomųjų žiniasklaidos paslaugų teikėjai apie savo veiklą privalo pranešti reguliavimo institucijai ne vėliau kaip prieš dvi savaites iki šios veiklos pradžios.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 7 Pareiškėja pagrindinėje byloje turi internetinį laikraštį „Tiroler Tageszeitung online“ (adresas internete <http://www.tt.com>). Šioje interneto svetainėje, kurioje daugiausia pateikiami rašytinės spaudos straipsniai, pagrindinės bylos aplinkybių laikotarpiu buvo nuoroda „Video“ į subdomeną <http://video.tt.com> (toliau – „video“ subdomenas), nukreipianti į puslapį, kuriame, pasinaudojus paieškos katalogu, buvo galima prieiga prie daugiau nei 300 vaizdo įrašų.
- 8 Internete pateikti vaizdo įrašai – tai redakcinio pobūdžio įvairios trukmės (maždaug nuo 30 sekundžių iki kelių minučių) – naujienos įvairiomis temomis, pavyzdžiui, apie vietos įvykius ir renginius, praeivių apklausas aktualiomis temomis, sporto renginius, filmų anonsai, meistravimo instrukcijos vaikams arba redakcijos atrinkti skaitytojų pateikti vaizdo įrašai. Labai nedidelė „video“ subdomene pateikiamų vaizdo įrašų dalis buvo susijusi su straipsniais, esančiais laikraščio „Tiroler Tageszeitung“ interneto svetainėje.
- 9 2012 m. spalio 9 d. sprendimu Austrijos ryšių reguliavimo tarnyba dėl „video“ subdomeno konstatavo, kad pareiškėja pagrindinėje byloje teikė užsakomąją audiovizualinės žiniasklaidos paslaugą, kaip ji suprantama pagal AMD-G 2 straipsnio 3 ir 4 punktus, kuriai pagal šio įstatymo 9 straipsnio 1 dalį taikoma pranešimo pareiga. Jos nuomone, „video“ subdomenas yra televizijos pobūdžio ir atlieka savarankišką funkciją, palyginti su likusia laikraščio „Tiroler Tageszeitung“ interneto svetainės dalimi. Jis atitinka kriterijų, kad pagrindinis tikslas būtų teikti programas siekiant informuoti, šviesti visuomenę ir teikti jai pramogas. Todėl, pasak Austrijos ryšių reguliavimo tarnybos, „video“ subdomenas patenka į AMD-G taikymo sritį ir jam taikomi jo įstatyminiai reikalavimai.

- 10 Pareiškėja pagrindinėje byloje užginčijo tokį vertinimą ir pareiškė skundą *Bundeskommunikationssenat*. Šis atmetė skundą 2012 m. gruodžio 13 d. sprendimu remdamasis Austrijos ryšių reguliavimo tarnybos pateiktais argumentais.
- 11 Tada pareiškėja pagrindinėje byloje kreipėsi į *Verwaltungsgerichtshof*. Šiame teisme ji tvirtina, kad „video“ subdomene prieinamas audiovizualinis turinys tik papildo jos pagrindinę interneto svetainę ir nėra audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos formos. Be to, ji tvirtina, kad „video“ subdomene pateikiami trumpi vaizdo įrašai savo forma ir turiniu neprilygsta siūlomoms televizijos programoms.
- 12 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas visų pirma klausia, ar siūlomi vaizdo įrašai gali būti laikomi „programa“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2010/13 1 straipsnio 1 dalies b punktą ir, konkrečiai tariant, ar pagrindinėje byloje nagrinėjama videoteka atitinka šioje nuostatoje nurodytą reikalavimą, kad jos forma ir turinys prilygtų televizijos programų formai ir turiniui. Jis remiasi prielaida, kad nagrinėjamos paslaugos panašumas į televizijos programas gali būti preziumuojamas, kai tokią paslaugą teikia televizija. Tačiau jam abejonių kyla dėl to, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama paslaugą sudaro siūlomi trumpi vaizdo įrašai – trumpi epizodai iš žinių, kurie tokios formos neegzistuoja „klasikinėje“ televizijoje.
- 13 Antra, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar pagrindinėje byloje nagrinėjamos paslaugos „pagrindinis tikslas“ yra teikti visuomenei informavimo, pramogų ir švietimo programas. Pasak jo, Direktyva 2010/13 neleidžia aiškiai nustatyti, ar paslaugos kvalifikavimas kaip audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos, atsižvelgiant į „pagrindinį tikslą“, priklauso nuo bendro teikėjo paslaugų spektro, ar vis dėlto galima atskirai vertinti kiekvieną paslaugą. Tačiau jis mano, kad atsižvelgiant į šios direktyvos tikslą reikėtų laikytis antrojo požiūrio, nes priešingu atveju plėsdamas savo paslaugų spektrą teikėjas galėtų jas pašalinti iš šios direktyvos taikymo srities.
- 14 Šiomis aplinkybėmis *Verwaltungsgerichtshof* nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:
- „1. Ar Direktyvos 2010/13 1 straipsnio 1 dalies b punktą reikia aiškinti taip, kad galima manyti, jog tikrinamos paslaugos forma ir turinys pagal reikalavimus prilygsta televizijos programoms tada, kai tokios paslaugos yra teikiamos taip pat ir televizijos programose, kurias galima laikyti masinio informavimo pobūdžio žiniasklaida, kuri skirta didelei plačiosios visuomenės daliai ir kuri jai galėtų turėti akivaizdų poveikį?
2. Ar Direktyvos 2010/13 1 straipsnio 1 dalies a punkto i papunktį reikia aiškinti taip, kad nustatant pagrindinį elektroninėse laikraščių versijose teikiamos paslaugos tikslą galima atsižvelgti į tą skyriaus dalį, kurioje dažniausiai pateikiami trumpi surinkti vaizdo įrašai, kurie kitose šios elektroninės žiniasklaidos priemonės tinklalapio srityse naudojami tik internetinio dienraščio tekstiniams pranešimams papildyti?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

- 15 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nori išsiaiškinti, ar sąvoka „programa“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2010/13 1 straipsnio 1 dalies b punktą, turi būti aiškinama taip, kad ji apima laikraščio interneto svetainės „video“ subdomene teikiamus trumpus vaizdo įrašus – trumpus epizodus, paimtus iš vietos žinių, sporto ar pramoginio pobūdžio įvykių.

- 16 Iš karto reikia pažymėti, kad, remiantis nacionalinio teismo pateikta informacija, pagrindinėje byloje nagrinėjami vaizdo įrašai yra įvairios trukmės ir įvairios tematikos naujienos. Šie vaizdo įrašai yra susiję su reportažais apie vietos įvykius, pavyzdžiui, politikos, kultūros, sporto ir ekonomikos srityse.
- 17 Tokiomis aplinkybėmis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas išreiškia abejonę dėl to, ar pateikiami trumpi vaizdo įrašai – trumpi epizodai, paimti iš vietos žinių, sporto ar pramoninio pobūdžio įvykių, – prilygsta „televizijos programoms“, kaip jos suprantamos pagal Direktyvos 2010/13 1 straipsnio 1 dalies b punktą, nes tradicinės televizijos programos tokio trumpų vaizdo įrašų rinkinio iki šiol nesiūlė.
- 18 Reikia priminti, kad, remiantis Direktyvos 2010/13 1 straipsnio 1 dalies b punkte pateikiama apibrėžtimi, „programa“ yra „vaizdų, perteikiančių judesį, <...> visuma, sudaranti atskirą vienetą žiniasklaidos paslaugų teikėjo nustatyta tvarkaraštyje arba kataloge, kurių forma bei turinys prilygsta televizijos programų formai ir turiniui“.
- 19 Taigi, šioje nuostatoje reikalaujama, kad filmuoti epizodai, kaip antai nagrinėjami pagrindinėje byloje, prilygtų televizijos programų formai ir turiniui, o ne kad visas trumpų vaizdo įrašų rinkinys prilygtų visam televizijos programų operatoriaus sudarytam tvarkaraščiui ar katalogui.
- 20 Beje, tai, kad pagrindinėje byloje nagrinėjami vaizdo įrašai yra trumpi, nėra kliūtis juos laikyti „programa“ pagal Direktyvos 2010/13 1 straipsnio 1 dalies b punktą. Iš tikrųjų šioje nuostatoje nėra reikalavimo dėl visų atitinkamų vaizdų trukmės. Be to, kaip pabrėžė Europos Komisija, siūlomos televizijos programos apima ne tik ilgas ar vidutinio ilgumo programas, bet ir trumpas programas.
- 21 Tai, kad interneto vartotojas, naudodamasis internetinio laikraščio operatoriaus sudarytu katalogu, kuriame galima atlikti paiešką pagal temą arba ieškoti žiūrimiausių ar aktualiausių vaizdo įrašų, gali bet kada atsidaryti jį dominantį vaizdo įrašą, nedaro jokios įtakos tam, kad pagrindinėje byloje nagrinėjami vaizdo įrašai, kaip ir televizijos programos, yra skirti plačiajai visuomenei ir gali jai daryti akivaizdų poveikį, kaip teigiama Direktyvos 2010/13 21 konstatuojamojoje dalyje. Be to, tokia galimybė atitinka Direktyvos 2010/13 1 straipsnio 1 dalies g punkte apibrėžiant užsakomąją audiovizualinės žiniasklaidos paslaugą aiškiai numatytą galimybę. Todėl pagrindinėje byloje nagrinėjamas vaizdo įrašų išsirinkimo būdas nesiskiria nuo išsirinkimo būdo teikiant užsakomosios audiovizualinės žiniasklaidos paslaugas, kurios patenka į šios direktyvos taikymo sritį.
- 22 Be to, kaip matyti iš Direktyvos 2010/13 11, 21 ir 24 konstatuojamųjų dalių, šios direktyvos tikslas – taikyti žiniasklaidos srityje, kur konkurencija itin didelė, subjektams, teikiantiems paslaugas tiems patiems vartotojams, tas pačias taisykles ir užkirsti kelią nesąžiningai užsakomosios audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų, kaip antai pagrindinėje byloje nagrinėjamos videotekos, konkurencijai su tradicine televizija.
- 23 Iš nacionalinio teismo pateiktos informacijos matyti, kad dalis „video“ subdomene prieinamų vaizdo įrašų yra parengta regioninio transliuotojo *Tirol TV* ir jie taip pat prieinami jo interneto svetainėje. Tokie vaizdo įrašai konkuruoja su regioninių transliuotojų siūlomomis informavimo paslaugomis. Tas pats pasakytina apie trumpus vaizdo įrašus, kurie yra susiję ne su vietos aktualijomis, bet su kultūros ir sporto renginiais ar pramoniniais reportažais ir kurie konkuruoja su muzikos bei sporto kanalais ir pramoginėmis laidomis.
- 24 Atsižvelgiant į šiuos svarstymus, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad sąvoka „programa“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2010/13 1 straipsnio 1 dalies b punktą, turi būti aiškinama taip, kad ji apima laikraščio interneto svetainės subdomene teikiamus trumpus vaizdo įrašus – trumpus epizodus, paimtus iš vietos žinių, sporto ar pramoninio pobūdžio įvykių.

Dėl antrojo klausimo

- 25 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės teiraujasi, kokiais kriterijais remiantis reikia nustatyti pagrindinį elektroninėje laikraščio versijoje siūlomos vaizdo įrašų rodymo paslaugos tikslą, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2010/13 1 straipsnio 1 dalies a punkto i papunktį.
- 26 Iš Direktyvos 2010/13 matyti, kad elektroninė laikraščio versija, nepaisant joje esančių audiovizualinių elementų, neturi būti laikoma audiovizualine paslauga, jei jos audiovizualiniai elementai yra šalutiniai ir tik papildo siūlomus rašytinės spaudos straipsnius.
- 27 Direktyvos 2010/13 22 konstatuojamojoje dalyje nurodomas principas, jog paslaugos, kurių „audiovizualinis turinys yra tik šalutinis, o ne pagrindinis tikslas“, neatitinka „audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos“, kaip ji suprantama pagal šios direktyvos 1 straipsnio 1 dalies a punkto i papunktį, apibrėžties. Direktyvos 28 konstatuojamojoje dalyje savo ruožtu pažymima, kad „elektroninės laikraščių ir žurnalų versijos“ nepatenka į jos taikymo sritį. Todėl Austrijos valdžios institucijos nusprendė pareiškėjos pagrindinėje byloje interneto svetainės bendrai nelaikyti audiovizualinės žiniasklaidos paslauga.
- 28 Vis dėlto Direktyvos 2010/13 28 konstatuojamosios dalies negalima aiškinti taip, kad audiovizualinė paslauga niekada negali patekti į šios direktyvos taikymo sritį vien dėl to, kad interneto svetainės, kurioje ši paslauga teikiama, operatorius yra internetinių laikraščių leidžianti bendrovė. Vaizdo įrašų skyrius, kuris vientisoje interneto svetainėje tenkina pripažinimo užsakomąja audiovizualinės žiniasklaidos paslauga sąlygas, nepraranda šios savybės vien dėl to, kad yra prieinamas laikraščio interneto svetainėje ar yra siūlomas naudojantis tokia svetaine.
- 29 Jei būtų laikomasi požiūrio, pagal kurį internetinių dienraščių redaktorių administruojamos paslaugos dėl daugialypumo, neatliekant kiekvienu konkrečiu atveju paslaugos „pagrindinio tikslo“ vertinimo, paprastai nepatektų į direktyvos taikymo sritį, būtų nepakankamai atsižvelgiama į galimų situacijų įvairovę ir tai keltų pavojų, kad operatoriai, faktiškai teikiantys audiovizualinės žiniasklaidos paslaugas, kaip jos suprantamos pagal šios direktyvos 1 straipsnio 1 dalies a punkto i papunktį, galėtų naudotis daugialypės terpės informaciniu portalu, kad išvengtų šioje srityje jiems taikomuose teisės aktuose numatytų reikalavimų.
- 30 Be to, operatoriaus savybėmis grindžiamas individualaus vertinimo metodas, pagal kurį tam, kad būtų galima įvertinti kiekvienos paslaugos tikslą, reikėtų atsižvelgti į visas jo teikiamas paslaugas ir kuris lemtų tai, kad visos operatoriaus paslaugos, kurias jis siūlo savo interneto svetainėje, patektų į Direktyvos 2010/13 taikymo sritį arba į ją nepatektų, neleistų teisingai įvertinti ypatingų situacijų, kai, pavyzdžiui, įmonė veikia keliose srityse, išplečia savo veiklos sritį ar susijungia su kita įmone.
- 31 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad remiantis Direktyvos 2010/13 10 konstatuojamąja dalimi vienas iš pagrindinių šios direktyvos tikslų yra sudaryti vienodas konkurencijos sąlygas audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų rinkoje. Vadinasi, interneto svetainės „pagrindinio tikslo“ nustatymas neturi priklausyti nuo to, ar bendrai vertinama interneto svetainė yra susijusi su pagrindine įmonės veikla, ar su veikla, kuri jai yra tik šalutinė.
- 32 Vartotojams teikiamos apsaugos lygis iš tikrųjų negali priklausyti nuo to, ar tokį pat televizijos turinį siūlo įmonė, kuriai tas turinys turi nedidelę reikšmę, ar įmonė, kuriai tas turinys yra viskas, ką ji siūlo.
- 33 Tokiomis aplinkybėmis pirmenybę reikia teikti materialiniam požiūriui, pagal kurį, kaip nurodoma Direktyvos 2010/13 1 straipsnio 1 dalies a punkto i papunktyje, reikia išnagrinėti, ar pačios paslaugos, nesvarbu, kaip ji siūloma, pagrindinis tikslas yra teikti programą plačiosios visuomenės informavimo, pramogų ir švietimo tikslais.

- 34 Pagrindinėje byloje prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekęs teismas turi išnagrinėti, ar „video“ subdomene siūlomos paslaugos turinys ir funkcija yra savarankiški, palyginti su internetinio laikraščio redaktoriaus rašytinės spaudos straipsniais. Jei taip, tokia paslauga patenka į Direktyvos 2010/13 taikymo sritį. Tačiau jei tokia paslauga yra šalutinė ir neatskiriama nuo redaktoriaus žurnalistinės veiklos, pavyzdžiui, dėl siūlomų audiovizualinių ir tekstinių produktų ryšių, ji nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį.
- 35 Tai, kad toks audiovizualinis pasiūlymas yra pateikiamas pagrindiniame interneto domene ar jo subdomene, negali būti lemiamas kriterijus atliekant tokią analizę, nes priešingu atveju naudojantis specialia interneto svetainės sandara būtų galima apeiti Direktyvos 2010/13 nuostatas.
- 36 Iš nacionalinio teismo paaiškinimų ir Teisingumo Teismui pateiktos bylos, atrodo, matyti, kad pagrindinėje byloje labai mažai spaudos straipsnių yra susiję su filmuotais epizodais. Be to, remiantis Teisingumo Teismo turimoje byloje esančia informacija, didžioji dalis šių vaizdo įrašų yra prieinami ir juos galima atsidaryti atskirai nuo elektroninės laikraščio versijos straipsnių. Tai rodytų, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama paslauga gali būti laikoma turinčia savarankišką turinį ir funkciją, palyginti su pareiškėjos pagrindinėje byloje žurnalistinės veiklos turiniu ir funkcija, ir sudarančia atskirą paslaugą, palyginti su kitomis jos siūlomomis paslaugomis. Tokį vertinimą turi atlikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekęs teismas.
- 37 Atsižvelgiant į šiuos svarstymus, į antrąją klausimą reikia atsakyti taip: Direktyvos 2010/13 1 straipsnio 1 dalies a punkto i papunktis turi būti aiškinamas taip, kad elektroninėje laikraščio versijoje siūlomos vaizdo įrašų rodymo paslaugos pagrindinio tikslo vertinimas turi būti grindžiamas tuo, ar pačios paslaugos turinys ir funkcija yra savarankiški, palyginti su nagrinėjamos interneto svetainės operatoriaus žurnalistinės veiklos turiniu ir funkcija, ir ji nėra tik neatskiriama šios veiklos priedas, pavyzdžiui, dėl siūlomų audiovizualinių ir tekstinių produktų ryšių. Tokį vertinimą turi atlikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekęs teismas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 38 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

- 1. Sąvoka „programa“, kaip ji suprantama pagal 2010 m. kovo 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2010/13/ES dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytą tam tikrų nuostatų, susijusių su audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų teikimu, derinimo (Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyva) 1 straipsnio 1 dalies b punktą, turi būti aiškinama taip, kad ji apima laikraščio interneto svetainės subdomene teikiamus trumpus vaizdo įrašus – trumpus epizodus, paimtus iš vietos žinių, sporto ar pramoginio pobūdžio įvykių.**
- 2. Direktyvos 2010/13 1 straipsnio 1 dalies a punkto i papunktis turi būti aiškinamas taip, kad elektroninėje laikraščio versijoje siūlomos vaizdo įrašų rodymo paslaugos pagrindinio tikslo vertinimas turi būti grindžiamas tuo, ar pačios paslaugos turinys ir funkcija yra savarankiški, palyginti su nagrinėjamos interneto svetainės operatoriaus žurnalistinės veiklos turiniu ir funkcija, ir ji nėra tik neatskiriama šios veiklos priedas, pavyzdžiui, dėl siūlomų audiovizualinių ir tekstinių produktų ryšių. Tokį vertinimą turi atlikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekęs teismas.**

Parašai.